

„Jautri ir aistringa istorija apie žmones,
tokius tikrus ir artimus, kad jų išgyvenimuose
nejučia atpažįsti ir save.“

– Catherine Walsh, pasaulinių bestselerių autorė



PAMILTI Tave iš naujo

TARAH DEWITT



svajonių knygos



PAMILTI *Tave iš naujo* TARAH DEWITT



Iš anglų kalbos vertė
Eglė Ingelevičiūtė-Jablonskienė



svajonių knygos

Vilnius, 2026

Skiriu tiems, kurie, kad ir kas nutiktų, nepraranda vilties.

Aš – viena iš jūsų. Tikiuosi, mums pavyks.

Autorės laiškas

Brangus skaitytojau,
sveikas sugrįžęs į Spūną. O jei lankaisi pirmą kartą – dėkoju, kad užsukai. Tiesa, sekdami įkandin Renės ir Eliso daugiausia laiko praleisime *ne* čia, tačiau šio miestelio žmonės visada bus šalia.

Romano centre – antraeiliai romano „Mėgautis tavimi“ veikėjai Renė ir Elisas, tačiau tos knygos skaityti nebūtina – jų istorija yra savarankiška.

Vos pradėjusi rašyti „Mėgautis tavimi“, taip aiškiai pajutau, kiek daug slepia ši pora, kad vos atsispyriau pagundai atidėti pradėtą romaną. Dar niekada veikėjai nebuvo taip greitai pareikalavę mano dėmesio. Iki tol buvau tvirtai nusprendusi nerašyti knygų serijos – nenorėjau savęs varžyti. Tačiau Berdai turėjo savų planų, ir džiaugiuosi galėjusi leisti į šią kelionę drauge su jais.

Pasakojimas man ypač artimas dėl daugybės asmeninių priežasčių. Sutikau savo vyrą būdama septyniolikos. Du kart draugeėjome į mokslo metų pabaigos šokius, studijavome, pernelyg anksti susituokėme, o kai susilaukėme vaikų, mudviejų smegenys dar nė nebuvo iki galo subrendusios. Norint ilgus metus išlikti kartu ir neprarasti laimės,

tenka įveikti nemažai iššūkių. Ir žinai ką? Dažnai didžiausias blogiukas yra Gyvenimas, kuris pakiša koją, sujaukia planus ir išbando net tvirčiausius santykius. Atvirai kalbėtis ir tinkamai spręsti konfliktus yra kur kas sunkiau, nei pagalvotum. Todėl puikiai išsivaizduoju, kaip tokie žmonės kaip Renė ir Elisas – įpratę būti stiprūs, prisiimti atsakomybę ir rūpintis kitais – patys patekę į bėdą gali nė nemokėti paprašyti pagalbos.

Tačiau nors Gyvenimas dažnai viską apsunkina, kartais jis suteikia galimybę pradėti iš naujo. Kartais – net antrą šansą. Nes galiausiai ilgalaikė meilė yra pasirinkimas.

Tikiuosi, tau patiks stebėti Renę ir Elisą, išdrįstančius atsiverti, pripažinti savo klaidas, susitaikyti su tuo, kaip kadaise įskaudino vienas kitą, ir pasinaudoti kiekviena jiems suteikta proga.

Viliuosi, patiks skaityti, kaip jie dar kartą pasirenka vienas kitą. Buvo be galo gera apie tai rašyti.

Su meile,

Tarah



Šioje knygoje aptariamas turinys, kuris kai kuriems skaitytojams gali būti jautrus:

- negimdinis (ektopinis) nėštumas (aprašomas netiesiogiai);
- pokalbiai apie praeityje patirtą nevaisingumą;
- necenzūrinė kalba;
- atviras seksualinis turinys;
- nežinomo veikėjo mirtis (aprašoma netiesiogiai).

Grojaraštis

„exile“, Taylor Swift (su *Bon Iver*)
„How Did It End?“, Taylor Swift
„Francesca“, *Hozier*
„King of Wishful Thinking“, *COTTA*
„Halloween“, Noah Kahan
„Unknown / Nth“, *Hozier*
„happiness“, Taylor Swift
„Supercut“, *Lorde*
„The Night We Met“, *Lord Huron*
„I Need My Girl“, *The National*
„Ghost (Acoustic)“, Ben Woodward
„Anti-Hero (Country Version)“, *Josiah and the Bonneville*
„loml“, Taylor Swift
„evermore“, Taylor Swift (su *Bon Iver*)
„It's All Coming Back to Me Now“, Céline Dion
„Silver Springs“, *Fleetwood Mac*
„State Lines“, *Novo Amor*
„Don't Delete the Kisses“, *Wolf Alice*
„Roadtripsong“, Abby Cates
„Heartbeats“, José González
„Eucalyptus“, *The National*
„What Part of Forever“, *CeeLo Green*
„Far Away“, *Nickelback*
„Take Care“, *Beach House*
„Everywhere, Everything“, Noah Kahan (su Gracie Abrams)

„Birds of a Feather“, Billie Eilish
„This Love“, Taylor Swift
„This Year’s Love“, David Gray
„Still into You (First Dance Cover)“, Isabella Kensington
„These Arms of Mine“, Otis Redding
„How to Love You Today“, *Son of Cloud*



Prologas

Pavasaris

RENĖ

Kai būdama penkerių sutikau Elisą Berdą, pagalvojau, kad tai turbūt rimčiausias berniukas pasaulyje.

Vėliau sužinojau, kad jis manė privalęs į viską, ypač mokslus, žiūrėti rimtai, nes mokyklą pradėjo metais vėliau už bendraamžius. Ilgainiui išmokusi Elisą prajuokinti suvokiau, kaip gera regėti jį atsipalaidavusį.

Per gyvenimą apie šį vyrą sužinojau pačių įvairiausių dalykų – dauguma jų vienaip ar kitaip buvo susiję su meile.

Išmokau, kad meilė gali keistis ir iš draugystės virsti į kažką daugiau – jausmą, kuris, regis, truks amžinai. Kad gali būti audringa ir karšta kaip meteoras, o kartu – raminanti, tyki.

Stebuklinga ir suteikianti prasmės. Įtikinanti, kad galiausiai viskas susiklostys gerai, nes meilė tikrai nugalė viską.

Pasiekianti vienišiausias širdies kerteles. O kai jos nelieta, atsiveria tuštuma, kurią ne taip lengva užpildyti.

Sužinojau, kad meilė gali padovanoti tai, apie ką nebūčiau drįsusi svajoti, – o tada sugundo trokšti dar daugiau.

– Šūdas, – ant mikrobangų krosnelės pamačiusi laiką urgztelėjusi numetu rašiklį į šalį, o tada nutempiu savo subinę atgal į miegamąjį baigti ruoštis. Kol kas daugiau neparašysiu.

Pradėti šitą projektuką būtent dabar nebuvo pati geriausia mintis, nes jau vėluoju į pasimatymą, į kurį ir taip einu be didelio entuziazmo. Šį gražų pavasario rytą pabudau žinodama, kad visa diena laisva, tad, savaime suprantama, puoliau daryti – pabrėžiu, *daryti* – kokius dvidešimt devynis dalykus, kurių nė vienas nebuvo nei skubus, nei būtinas. Šitaip dykinėdama prisidirbau tiek, kad dabar tenka lėkti kaip akis išdegus. Klasika. Bimbinėjau, kol nebeliko laiko. Čia galite įterpti dar kokį šnekamąjį posakį apie prastus laiko valdymo įgūdžius.

Viskas prasidėjo nuo vienos iš šiandienos kvailysčių – kelionės į Atėnės knygyną, kur mane pasitiko naujų ir skaitytų knygų kvapas, prekystalį puošianti didelė puokštė – ramunių, tulpių ir braškių stiebelių su ant jų tebekabančiomis mažomis uogomis derinys. Nusišypsojusi praeidama pirštu perbraukiau vieną žiedą. Mano geriausia draugė ir buvusi svainė Seidžė prieš kelis mėnesius mūsų mažame Spūno miestelyje Oregone (nesupainiokite su Forksu Vašingtone) šalia kitų darbų ėmėsi ir floristikos. Ta puokštė tik vienas iš daugelio jos žaismingų kūrinių, padabinusių vietines parduotuves.

Pasisveikinusį su Atėne patraukiau klajoti tarp lentynų. Dykinėjant užplūdo slogios mintys, tad pasukau į savigalbos skyrių. Gan ironiška, kad daugelis jų buvo skaitytos – anksčiau niekada to nepastebėjau, nors čia

apsilankau keliskart per savaitę. Esu viena iš vos už trijų durų esančios kepyklėlės savininkių. Matyt, tai puikiai parodo, kaip dažnai užklustu į šį skyrių.

Užstrigau prie fakto, kad knygos skaitytos. Vadinasi, žmonės rado reikiamą pagalbą? Todėl čia ir atnešė. Nes jiems pavyko? Turbūt dabar jie visi jau atradę geriausias savęs versijas, išmokę gyventi šia akimirka ir apskritai susitvarkę gyvenimus. Nejaugi? Pakako tik pradėti rytą nusiprausiant tą suknistą veidą?!

– Ko ieškai, Rene? – pasiteiravo Atėnė, po kurio laiko radusi mane sėdinčią ant žemės sukryžiuotomis kojomis, apsikrovusią septyniomis atverstomis knygomis ir, sprendžiant iš bendro vaizdo, skleidžiančią gryną neviltį.

Kilstelėjau galvą norėdama atsakyti, bet akys užkliuvo už plakato jai už nugaros.

„Galbūt prisivertusi rašyti suvoksiu, kas man negerai.“ – Dodie Smith, „I Capture the Castle“

Žodžiai švietė it ryški iškaba tamsoje. Savigalbos knygos, plakatas ir patirtis staiga susijungė į vieną mintį.

– Užbaigtumo, – atsakiau.

Vis dar jo ieškau. Noriu suvokti, kaip susitaikyti su skyrybomis. Kaip nebegalvoti apie buvusį sutuoktinį – sūnaus tėvą, vyrą, kurį vienaip ar kitaip mylėjau nuo penkerių iki dvidešimt aštuonerių, kai išsiskyrėme... galbūt net ir po to. Kartu augome, o kai septyniolikos pastojau, teko subręsti kone per vieną naktį.

Mūsų istorija nėra unikali. Veikiau jau klišė. Per anksti susilaukėme vaiko, per jauni susituokėme. Pamažu įsisukome į rutiną, tolome vienas nuo kito, kol galų gale

nebeturėjome jėgų kovoti už tai, kas mus siejo. Paleisti žmogų tokiaime mažame miestelyje kaip Spūnas ypač sunku, kai kone kiekvienas kampelis primena bendrą gyvenimą. Nuo skyrybų praėjo pusė dešimtmečio, o aš vis dar jo nepamiršau.

Bent jau dėl sūnaus elgiamės pagarbiai ir palaikome vienas kitą. Tai nereikalauja daug pastangų, nes mūsų vaikas toks geras, kad nors prie širdies dėk. Net ir blogiausioje santykių fazėje sutarėme dėl vieno – Semas turi viską, kas mumyse geriausio. Iš manęs paveldėjo laukines garbanas ir polinkį juoktis iš menkiausių smulkmenų, o iš Eliso – ūgį ir norą globoti. Tik iš kur gavo tiek proto, nė vienas neturime žalio supratimo.

Bėda ta... na, greičiau *mano* bėda ta, kad nenustojau lyginti perspektyvios romantikos su tuo, ką kadaise turėjau su Elisu. Kirba įtarimas, kad tikroji problema esu aš. Gal ne veltui traukiu vyrus, kurie arba įtartinais keisti ir pernelyg prisirišę prie savo kriauklių vėrinių, arba nori nusitempti mane į buvusiosios darbovietę, nes esu „blondinė su apvalumais ten, kur reikia, – visiška priešingybė, dėl kurios ji tikrai pažaliuos iš pavydo“. Jie užuodžia, kad ir man ne visi namie.

Nepamiršk ir to, kuris, nė karto tavęs nesutikęs, priverstė vėl kažką pajusti, – pagalvoju. Dar vienas punktas skiltyje „Gal problema vis dėlto aš pati“.

Bandydama prieš veidrodį dailiai susirišti plaukus susiraukiu, tada atsідususi pasiduodu ir įsiremiu rankomis į kriauklę.

Šūdas. Jei ir toliau galvoje suksiu visų pastarųjų metų meilės nesėkmių filmuką, dar spėsiu save įtikinti neiti ir į šį pasimatymą. Ypač jei pagalvosiu, kaip atkakliai stengiuosi nuo praėjusio rudens. Būtent tada ir prasidėjo ši kelionė užbaigtumo link.

Akys užkliūva už makiažo staliuko stalčiaus, kuriame vis dar guli ranka rašytas to prasto nuotykių įrodymas. Turbūt dabar turėčiau tų laiškų gėdytis, juk susirašinėjimas nutrūko taip staigiai. Tačiau jų rašymas man padėjo iškelti į paviršių ilgai savyje glūdėjusius jausmus – visai kaip minčių liejimas popieriuje, ką rekomendavo kone visos šį ryt vartytos savigalbos knygos. Rašydama galėjau tuos jausmus geriau suprasti. Laiškuose buvau skausmingai nuoširdi, be jokių pagrazinimų. Jaučiau tam tikrą saugumą.

Rusena mažulytė viltis, kad išrašydama savo ir Eliso istoriją padėsiu išrausti viską, kas vis dar slypi giliai viduje. Gal net suvoksiu, kaip visa tai pakrypo į blogą. Pabaigoje viskas susiliejo į miglą, tarsi būčiau iš paskutiniųjų stengusis nuo visko atsiriboti. Net dabar sunku suprasti, kas iš tiesų nutiko.

Jau kurį laiką bandau pradėti iš naujo – nustumti praeitį į šalį ir atsiverti naujai patirčiai. Bet atrodo, lyg viena koja vis dar būtų įstrigusi tarpduryje neleisdama galutinai užverti durų.

Nors, sprendžiant iš pastarojo meto patirties, susitikinėjimo rinka irgi velnioniškai nyki.

Geriau pagalvojus, tegu eina šis pasimatymas velniop. Praėjusį kartą dėl šio vyruko iš miestelio važiauvau

valandą – mat susitikinėti su kuo nors šešiasdešimties mylių spinduliu aplink Spūną pernelyg rizikinga, – o jis pasirodė arba girtas, arba žiauriai pagiringas. Ir dar atsinešė visą prancūzišką batoną, kurį be ceremonijų tėsęs ant stalo paskui per vakarienę vienas ir sušveitė. O tai, kad toks elgesys pasirodė esąs mažmožis, palyginti su kitu patirtu neadaptvyviu vyriškosios lyties elgesiu, daug pasako, kokioje nuotekų duobėje tenka braidyti, kai tau per trisdešimt.

Griebiu telefoną, bet dar nespėjus paskambinti tam duoną ryjančiam idiotui, šis suvibruoja. Ekrane išvydusi Semo nuotrauką nejučia nusišypsau.

– Labas, mažyli. – Kreipsiuosi į jį mažiabūniais žodeliais tol, kol pats neuždraus.

– Laba, mama, kur esi?

Girdžiu, kaip kažką kramto. Kiek tik pamenu, tas vaikas visada valgo – ir vis tiek išlieka liesas kaip šakalys.

– Namie. Kas nutiko?

– Puiku, – nudžiunga. – Ateinu.

Tą pačią akimirką pasigirsta durų skambutis.

– Pakviečiau ir tėtį, – priduria. Širdis nusirita į kulnus. – Noriu kai ką jums parodyti. Nesijaudink. Nieko blogo.

Balse girdžiu šypseną, tad giliai įkvėpusi išspaudžiu savąją ir siauru koridoriumi patraukiu atidaryti durų Elisui.

Leisdama jį vidun vengiu tiesioginio akių kontakto ir apsimetu susidomėjusi telefonu. Šitame mažame namelyje Elisas milžiniškas. Vien pečiai, regis, užima visą prieškambarį.

– Man reikia kai kam paskambinti, – tariu nutaisydama kreivą šypsenėlę. – Semas jau pakeliui.

Jam linktelėjus, nuskubu koridoriumi atgal, užsitrenkiu miegamajame ir skambinu atšaukti pasimatymo.

– Alio? – atsiliepia Lailas nuoširdžiai nustebeš.

– Labas. Atsiprašau, bet neatvyksiu. Atleisk, jei sugaišinau tavo laiką, – bandau kalbėti kuo glausčiau, nes mama visada mokė, jog mandagumas nieko nekainuoja.

– Aš „Chili“ užkandinėje, – sumurma.

– Aš... aišku? Na... apgailestauju?

Turėjome susitikti sušinėje.

– Turiu sūrio padažo, – pareiškia kaip pasiūlymą.

– Kad ir kaip viliojančiai skambėtų, visgi atsisakysiu. – Staiga šauna dar viena mintis. – Lailai, tu bare?

– Aš „Chili“.

– Šitą jau supratau. Sėdi prie baro ar pačioje užkandinėje? – kantriai kamantinėju.

– A, – nutilęs garsiai atsirūgsta. – Aha. Baigėsi traškučiai, bet radau šaukštą.

– Kam nepasitaiko. Gali padaryti man paslaugą? Perduok telefoną barmenei.

Jis sušlerpia. Nusikosti. Dar kartą atsirūgsta.

– Mmm, jo, – burbteli.

– Ačiū.

Nugirdusi, kaip atsidaro namų priekinės durys, bandau iššifruoti duslų Semo ir Eliso pokalbį. Telefoną perima barmenė. Užtikrinusi, kad ji galės įsodinti Lailą į „Uber“ ar pas kokį blaivų vairuotoją, baigusi pokalbį iškart užblokuoju numerį. *Another one bites the dust.**

* Grupės „The Queen“ daina (liet. *Dar vienas krenta žemyn*) (čia ir toliau – vert. past.).

Pasijuntu geriau. Apima palengvėjimas, kaip ir kiekvieną kartą vienam iš šitų reikalų staigiai nutrūkus.

Kelis kartus giliai įkvėpusi ir iškvėpusi patraukiu į svetainę.

Vos įžengusi pagaunu Eliso žvilgsnį. Kaipgi kitaip. Visada taip buvo ir, greičiausiai, bus. Gal po tiek kartu praleistų metų ieškoti vienas kito akių tiesiog tapo refleksu. Tik kai jis nužvelgia mane nuo galvos iki kojų, o neutrali veido išraiška bemat apsiniaukia, prisimenu, kad esu pasidabinusi pasimatymui. Skruostai įkaista. Timptelio žemyn trumpos juodos vasarinės suknelės apačia. Imu drovėtis, lyg būčiau tokiam drabužiui per sena. Matyt, anksti tapus mama supratimas apie amžių šiek tiek išsikreipia. Viena vertus, jaučiuosi itin sena – juk turiu beveik suaugusį sūnų. Kita vertus, man tik trisdešimt treji. Prieš akis dar visas gyvenimas. Suvokimą dėl „deramų dalykų“ praradau jau devyniolikos, pratindama mažą berniuką sėstis ant puoduko. Skubiai nusispiriu aukštakulnius.

– Pasikeitė planai? – nerūpestingai pasiteirauja Elisas.

– Visai ne, – atsakau tuo savo mandagiuoju „prie vaiko“ tonu, lygiai kaip jis, – kokia oktava per aukštu, kad skambėtų bent kiek natūraliai.

Jam atsainiai linktelėjus abu susitelkiame į Semą. Dar vienas pažįstamas mudviejų šokio žingsnis.

Sūnus išsitraukia kėdę priešais tėvą, o man mosteli į laisvą vietą šalia. Atsisėdusi suneriu rankas po nedideliu apvaliu staliuku, kurį Elisas pagamino mūsų penktosioms – medinėms – vestuvių metinėms (tada dar laikėmės

tradicijos rinkti dovanas pagal sukakties simbolį). Dėmesį patraukia vos pastebimai atsilošusio Eliso staigus įkvėpis. Kadaisė dievino mano kvėpalus, bet turbūt neturėčiau stebėtis, kad pasikeitė ir tai. Jam ties sprandu pastebiu kažką tamsaus. Nuo marškinių apykaklės aukštyn oda driekiasi žymė. Tatuiruotė?! Greičiausiai tik šešėlis ar šviesos žaismas.

Nesvarbu. Dabar ne metas kvaršinti galvą dėl jo potencialios vidutinio amžiaus krizės ar ją sukelti galėjusios moters.

Kai išsišiepęs Semas pagaliau atsisėda priešais, mudu jau spėję susiimti. Pastebėjus lengvą raudonį jo skruostuose, suspurda širdis. Galvoje pamažu dėliojasi dėlionė.

Kažkur iš už nugaros išsitraukęs didelį voką, Semas patumia jį per stalą.

– Įstojau, – taria. – Patekau į Kalifornijos universitetą Deivise.

Mano godžios rankos prisitraukia popierius, žodžiai „džiaugiamės“, „sveikiname“, „priimtas“ susilieja dėl netikėtai ištryškusių ašarų. Vienu metu atstūmę kėdes mudu puolame prie sūnaus ir džiaugsmingai šūkaudami suspaudžiame jį glėbyje, tapdami vienu galūnių ir juoko kamuoliu.

– Tau pavyko, – sakau džiugiai šniurkštelėdama.

Jo svajonių universitetas. Norėta vynuogininkystės ir enologijos programa. Dar mažas Semas mėgo sodininkauti su teta Seidže, o sužinojęs, kokiais įvairiais būdais su tuo gali sietis mokslas, galutinai apsisprendė.

– *Mums* pavyko, – pasigirsta sūnaus atsakas. Išsilaisvinęs iš glėbio pats apkabina mudu abu. Visada taip – suveda mus draugėn.

Semui vėl pažvelgus į laišką, mudviejų su Elisu žvilgsniai susitinka.

– Mums pavyko, – tyliai taria.

Ir staiga vėl esu aštuoniolikos. Mūsų lovos vidury miega kūdikis, o mes abu negalime atitraukti akių nuo ritmingai besikilnojančios Semo krūtinės. Tvyro ir baimė, ir susižavėjimas.

– Jis toks tobulas, – tada sušnabždėjo Elisas, išplėstomis akimis tyrinėdamas mažytę Semo ranką. – Turiu viską padaryti teisingai, Rene. Negalime suklysti. Tik pagalvok, kaip tėvai gali sumauti vaiko gyvenimą.

– Mums taip nenutiks, – ryžtingai pareiškiau. Sunėriau pirštus su Eliso, o laisvais nykščiais kiekvienas prilaikėme po putlią mažylio pėdutę. – Mums pavyks.

Privalėjo pavykti.

Skruostais nurieda dar kelios karštos ašaros. Nusibraukusi jas pasilenkiu virš Semo ir padedu delną jam ant pečių. Akies kampučiu regiu, kaip Elisas sudvejojęs padaro tą patį.

Tačiau mūsų rankoms susilietus ties sūnaus nugara, iškart atsitraukiu.

– Noriu ten persikraustyti birželį, – pareiškia Semas. Susiraukiu.

– Birželį?! Juk semestras prasidės tik rugpjūtį, – lepteliu.

– Aha, bet reikia susirasti darbą, įsikurti ir panašiai. Kol galėsiu persikelti į bendrabutį, galiu iš ko nors pernuomoti kambarį. Forumuose mačiau krūvą skelbimų.

Prispaudžiu delną prie krūtinės, tarsi taip galėčiau nuraminti vis smarkiau plakančią širdį. Birželis atrodo per anksti. Drįstu žvilgtelėti į Elisą trokšdama palaikymo, bet šis sėdi sustingęs it statula, įbedęs akis į trupinėlių ant stalo.

– Reiks važiuoti paskui tave su pikapu, – taria jis, aiškiai vengdamas mano žvilgsnio.

Iš nuostabos net užgniaužia kvapą.

– *Mums?* – klausiu netikėdama. Pastebėjusi, kaip sūnus įsitempia, iškart pasigailiu žodžių.

– Visų daiktų į džipą nesutalpins. Be to, automobilio jam reikės ir ten. O tu juk irgi norėsi pamatyti naują jo būstą? Padėti įsikurti?

Užgniaužiu prunkštelėjimą. Lyg nežinotų atsakymo.

– Žinoma.

– Pasidarysime sau kelionę, – priduria apgaulingai nerūpestingai.

Iš padilbų žvilgtelėjusi į Elisą nusišypsau.

– Nori pasakyti, kartu leistumėmės į kelionę su Semu? Mokyklos baigimo proga?

– Neįsizižaiskit, – gūžteli pečiais sūnus, – bet labiau norėčiau greičiau ten nusigauti ir viskas. Kelionė mokyklos baigimo proga su tėvais skamba... – užuot paaiškinęs, nutaiso miną. – Nenoriu įžeisti.

Dabar gūžtelėti pečiais ateina Eliso eilė, tik šio judesys gerokai nervingesnis.

– Nieko tokio, – taria vis dar tyrinédamas mane. – Grįždami galétume atšvęsti dviese. Pakeliauti.

Nustembu. Elisas nenatūraliai sustingęs, pilkos kanapėtos akys įremtos į mane. Žvilgsnis toks intensyvus, kad širdis ima plakti greičiau.

Semo akivaizdoje mūsų vieno su kitu elgesys visada tobulai malonus. Manau, abu tuo didžiuojamės. Todėl bandau atrasti būdą subtiliai ir draugiškai nukreipti šį pokalbį kita linkme. Šypsena veide it sverianti visą toną.

Po nejaukios pauzės pagaliau sugalvoju, ką pasakyti.

– Ak, man greičiausiai reikės atgal grįžti lėktuvu. Nesu tikra, ar galėsiu tiek laiko pasiimti laisvų dienų.

– Juk tai bus po Volterio ir Martos vestuvių, – nenusileidžia Elisas. – Semas vis tiek turės jose dalyvauti, – linkteli sūnaus pusėn tarsi patvirtindamas. – O turizmo sezonas dar nebus prasidėjęs. Ar ne tuo metu visad pasiimdavai atostogų?

Lūpa mažumėlę atvimpa, bandau surasti atsaką. Kaip jis drįsta šitaip mane spausti priešais Semą, stovintį ir nekalčiai besišypsantį! Ir taip, tuo metu – maždaug prieš savo gimtadienį – kasmet pasiimu savaitę vienintelių tikrų atostogų. Bet nė velnio neketinu praleisti jų kankindamasi su Elisu. Šventės ir šeimos susibūrimai jau ir taip nelengvi, tačiau ryšių su kitais Berdais nutraukti nenoriu.

Vis dėlto neketinu gadinti Semui šio vakaro ginčydamasi su Elisu. Juk taip ilgai saugojome jį nuo savo nesutarimų.

– Taip! Bus puiku! – kol kas nusileidžiu.

Kaip išsisukti, sugalvosiu vėliau. Dabar noriu tik išsitraukti iš šaldytuvo medaus tortą ir pasidžiaugti sūnaus pasiekimais.



Kai būtent tai ir padarome, o jiedu išvyksta, išriedėjus dar kelioms ašaroms atsikemšu butelį vyno.

Gurkštelėjusi vėl užmetu akį į savo pradėtą projektėlį. Popieriaus lapas dabar tvarkingai sulankstytas į tris lygias dalis ir padėtas šalia magnetinio kalendoriaus.

Visiškai neprisimenu, kad būčiau jį lanksčiusi.

Sudomino? Pirkite knygą
PAMILTI TAVE IŠ NAUJO
bene geriausia kaina [ČIA](#)

Šįkart jie nebesuklys...

Renė ir Elisas pažįstami kone visą gyvenimą. Įsimylėjo dar vaikystėje, paauglystėje susilaukė sūnaus, vėliau įsikūrė mažame Oregono pakrantės miestelyje Spūne.

Atrodė, jų dviejų niekas neišskirs. Tačiau likimas pasisuko kitaip.

Dabar jiems per trisdešimt. Renė rūpinasi miestelio kepyklėle, Elisas dirba ugniagesiu. Nors santuoka iširo jau seniai, kai kurių dalykų taip lengvai neužmirši.

Išlydėjęs sūnų į universitetą, Elisas įkalba Renę namo grįžti drauge – leistis į išvyką automobiliu per Kaliforniją. Prieš akis – ilgas kelias, laikas dviese ir pokalbiai, kuriems vis pritrūkdavo drąsos. Pamažu atlęgsta įtampa, grįžta artumas, o kartu – ir jausmai, kuriuos abu manė palikę praeityje.

Tik kai kurios žaizdos gyja ilgiau, nei norėtusi. O kartais užtenka vieno laiško, kad visa, kas atrodė seniai pamiršta, sugrįžtų.



„Iš dviejų veikėjų perspektyvos pasakojamas, laiškais pajavirintas romanas apie antrą progą patiks tiems, kurie mėgsta jautrias istorijas apie sudaužytas širdis ir pamažu gyjančias senas žaizdas.“ – **Library Journal**



„Nepriekaištingas meilės romanas apie antrą progą, akimirksniu išplėšęs mane iš kasdienybės ir nepaleidęs iki paskutinio puslapio. Mėgstu gražias istorijas, kurios priverčia pamiršti viską aplinkui, o čia netrūko nei emocinės įtampos, nei šiurpuliukus keliančios aistros, nei giliai širdį paliečiančios meilės. Ši knyga mane visiškai užbūrė. Eliso ir Renės istoriją amžinai nešiosiuosi širdyje.“ – **Elena Armis, bestselerių „Ispaniška meilės apgaulė“, „Amerikietiškas meilės eksperimentas“, „Ilgas žaidimas“ ir „Sužadėtuvių dilema“ autorė**



„Autorė rašo tiesiog magiškai! Būtent tokias meilės istorijas ir dievinu – tikras, jausmingas ir kartu svaiginamai romantiškas.“ – **Elsie Silver, romano „Nepriekaištinga“ ir kitų pasaulinį pripažinimą pelniusių romanų autorė**



svajonių knygos



9 786090 311516



www.svajoniuknygos.lt www.facebook.com/svajoniuknygos

PASIDALINK,
KAD SKAITAI